

σιάσθη διεκδικουῖσα τὸ πολύκλαυστον γέρας, τὸ ἄδωρον ἐκεῖνο δῶρον. Ἡ αὐθάδης διαθήκη κατηγγήθη, σιωπηρῶς δὲ καὶ ἡ γυναικεία ἀσχημία ἐν Σύρῳ. Εἰς τὴν ἀρχαίαν ὅμως Βαβυλῶνα παραδόξως ὑπῆρχον καὶ ἄσχημοι, καὶ ἐπρόβαλλον μάλιστα εἰς τὸ μέσον, καὶ — ὅπερ παραδοξότερον — εὐρισκον καὶ γαμβροὺς ξένοις ἀναλώμασι. Αἱ ὠραῖαι βαβυλώνια ἐπροίκιζον διὰ τῆς καλλονῆς τῶν τὰς ἀσχήμους, ἀποτίουσαι οὕτως οἷονεὶ φόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν ἀσχημίαν, ἀφοῦ ἄνευ αὐτῆς, κατὰ τὸν σκληρὸν νόμον τῶν ἀντιθέσεων, ἢ καλλονῆ θὰ ἦτο τι ὅλως ἄγνωστον καὶ φυσικῶς ἀνύπαρκτον εἰς τὰ ἀνδρικὰ ὄμματα, διότι θὰ ἔλειπεν ὁ ὅρος τῆς συγκρίσεως. Ταῦτοχρόνως δὲ ἔδωσαν καὶ τὴν δικαιότεραν λύσιν τοῦ μεγάλου προβλήματος, τὸ ὁποῖον βασανίζει καὶ ἀναστατώνει τὴν σημερινὴν κοινωνίαν — καὶ τὴν πλέον ὀρθὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν φίλτατον Γαβροηλίδην, ὅταν πρὸ τινων ἐτῶν ἐβροντοφώνησε καὶ ἔρριψεν εἰς τὸ μέσον, ὡς βόμβαν δυναμίτιδος κλονίσασαν ὅλους τοὺς γυναικείους ἐγκεφάλους, τὸ περιλάλητον ἐκεῖνο : — « *Τί τῆς φυλάττε ; . . .* »

* *

Δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς δὲν ὑφίσταται πλέον τὸ ὠραῖον καὶ σοφὸν ἔθιμον τῆς δημοπρασίας τῶν ὑποψηφίων νυμφῶν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Ἀσσυρίας. Ἄλλως, τίς οἶδε πόσας ἀθρόας μεταναστεύσεις τοῦ ὠραίου φύλου θὰ ἐβλέπομεν καθ' ἐκάστην. Καὶ διατί ὄχι ; Αἱ εὐμορφοὶ θὰ ἠγοράζοντο ἀδρότατα, καὶ αἱ ἀσχημοὶ θὰ ἐπρομηθεύοντο γαμβροὺς εὐόνους καὶ συγκαταβατικούς, ἐνῶ τώρα ἀναγκάζονται νὰ συνωμοτοῦν κατὰ τῆς τυραννίας τῶν ὠραίων, νὰ ἐπιδίδονται εἰς χημικὰ σκευασίας, ἢ ἐν ἐσχάτῃ ἀμύνη νὰ ἰδρῶουν ἐπαναστατικούς Συλλόγους ὑπὲρ τῆς « Ἀγαμίας ! »

Καὶ ἔπειτα ἀπορεῖ καὶ σταυροκοπεῖται ὁ Παπανικόλας τῆς ἐνορίας μου, πῶς τόσα καμαρωμένα καὶ πολυζήλευτα ἀνδρόγυνα, διὰ τὰ ὁποῖα ὑψώσε μὲ στόμφον τὴν εὐχὴν : « Οὐς ὁ Θεὸς ἔξευξε . . . » — καὶ τὰ ὁποῖα μὲ τόσην μελοδραματικὴν κατάνυξιν ἠϋλόγησεν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, πῶς — μετὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ μέλιτος — καταντοῦν ὀλοταχῶς ἐνώπιον . . . τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ! . . .

Ἀθήναι, 1907

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς οἰκοπεδοφάγον

Μακρὰν τῶν ἄλλων σιάψετε τοῦ τάφου του τὸ χῶμα . . .
Καὶ τῶν νεκρῶν τὰ μνήματα μπορεῖ ν' ἀρπάξῃ ἀκόμα !

Εἰς τὰ παράσημα

Σταυροὶ τὰ στήθη τ' ἀγενῆ τί τάχα κι' ἂν στολίζουν ;
Στὸ βουρκο μὴ δὲν βλέπουμε τ' ἀστέρια νὰ γυαλίζουν ;

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ